

Sněženka a sedm trpaslíků

I.

V jednom krásném údolí se ve strmé kamenité stráni černá ústí rozlehlé jeskyně. V dávných dobách, kdy ještě na dně údolí ležel sníh i během léta a spolu s ledem se marně snažil spoutat dravý tok potoka, mohl náhodný návštěvník spatřit v hloubi jeskyně spoustu nádherných, křišťálově průzračných ledových krápníků.

Ale nebyly to krápníky jen tak obyčejné. Pokaždé, když slunce ukončilo svou celodenní pouť napříč oblohou a ukrylo se pod obzorem, začal se ze dna údolí rozlévat ledový vzduch a zdobil vše, na co sáhl, stříbřitou jinovatkou. A když první mrazivý závan dorazil dovnitř do jeskyně a dotkl se nejbližšího ledového krápníku, probudily se všechny krápníky z denního spánku a změnilly se ve stovky a stovky ledových trpaslíků.

A tihle pidimužáci obývali spokojeně svoji jeskyni dlouhá léta. Když na jaře začaly hřejivé paprsky rozpouštět na skalní plošině nad jeskyní sníh, našla si pokaždé voda cestu hlínou a skalními puklinami až ke stropu jeskyně. Dovnitř se ale sluníčko nikdy nedostalo; tam byla jenom věčná temnota a chlad. A každá kapička vody, sotva se dotkla některého z trpaslíků, se rázem proměnila v led. A tak trpaslíci každé jaro rostli a sílili, aby pak během letního půstu mohli zase trošičku zhubnout. K jídlu ani k pití už nic dalšího nepotřebovali.

Proto se spokojeně každou noc jen bavili a radovali a prošmejdili přitom v jeskyni i v jejím okolí každíčký kout. Ráno, když se rozednilo, přimrzli nejprve k podlaze a vzápětí z nich byly zase jen nehybné kousky ledu. Nejzvědavější byly, jak už to vždycky bývá, trpasličí děti. Nejdovážnější z nich tajně vyrážely na dobrodružné výpravy stále dál a dál od domova. Marně je rodiče varovali, ať dají hlavně v létě pozor a nechodí zbytečně daleko. „Vždyť jste ještě tak malí“ říkali. „Stačí, když se jen o chvíli zpozdíte a nestačíte se ráno včas ukrýt v naší jeskyni. A když zůstanete venku a nebudete se moci ani pohnout, slunce vás do večera dočista rozpustí, až z vás zůstane jen malá loužička vody.“

Ale znáte to, děti na ta varování příliš nedaly. Jednou zjara si parta sedmi malých trpasličích uličníků zase vyrazila na výlet. Nejprve všichni zvesela seběhli dolů k potoku. Pak opatrně seskočili ze strmého břehu a klouzali se po zamrzlé hladině. To, že si přitom mohou dočista rozbít nos, jim vůbec nevadilo. Vždyť bylo přece jaro, vody ze stropu jejich domova kapalo dost a dost a tak by jim stejně za pár dnů nový krásný ledový nosík zase dorostl. Museli se jenom obloukem vyhnout nebezpečnému místu, kde nebyl ani kousek ledu, voda tam divoce vířila a propadala se kamsi do zemských hlubin.

Když se trpasličci dost nabažili klouzání, vydali se pomalu úzkou pěšinkou, která vedla vzhůru a klikatila se přitom mezi balvany a pokřivenými kmeny letitých stromů. Měsíc jim přitom svítil na cestu, a tak mohli přeskakovat z kamene na kámen a podlézat pod povalenými kmeny, až stanuli na vrcholu stráně. Tam se jim otevřel nádherný výhled do hlubokého údolí, které se jako tajemná černá stuha vinulo mezi úbočími modře světélkujícími ve svitu měsíce. V tu chvíli všichni zmlkli a okouzleně hleděli na tu nádheru pod sebou.

Po chvíli ale ten nejmenší a zároveň nejzvědavější povídá: „Kluci, podívejte se, co to tady je.“ A přímo před jeho nožičkami ležela na promrzlé zemi malá útlá cibulka. Kdo ví, jak se tady vzala. „Můžeme si s ní hrát jako s míčem“, povídá druhý z trpaslíků. „Ale to by nešlo“, přidá se třetí, „na míč je to moc šiřaté“. „Ale stejně by to mohla být nějaká hračka, odneseme si ji domů“, pokračuje čtvrtý. „A to zase ne“, rozhodne nejstarší trpaslík. „Maminka nesnese doma žádné smetí. Copak už jste zapomněli, jak foukal Ioni na podzim ten silný vítr a my museli noc co noc pořád jenom zametat uschlé listí, abychom měli v jeskyni pěkně čisto?“

„Ale nechat ji tady jenom tak, to přece taky nemůžeme“ roztesknil se šestý trpaslík. „Až ráno vyjde slunce, mohlo by tu věc dočista rozpustit, a to by byla přece jenom škoda“. Víte, oni ti trpasličci byli sice milí a dobrosrdeční, ale moudrosti moc nepobrali. Ale když celý den jenom prospíte, tak vás nemůže ani ve snu napadnout, že slunce rozpouští jenom sníh a led. A tak

sedmý z nich, ten nejchytřejší, po chvíli navrhl: „Vidíte tady ten důlek? Tak tu věc do něj pěkně schováme a zahrneme ji pořádně listím a hlínou, ať na ni sluníčko nemůže.“

Jak řekli, tak také udělali. K ránu už ležela cibulka pěkně v hlíně. Ale těch sedm nezbedníků si při usilovné práci ani nevšimlo, že měsíc i s hvězdami se zatím skoro celý ukryl za clonu roztrhaných mraků a že od jihu začal pomalu vanout vlahý jarní vítr. Až se zase ozval ten nejmenší: „Kluci, mně je nějak divně teplo. Já mám strach. Mně už je smutno po mamince.“

A všichni najednou viděli, že je doopravdy zle. „Utíkejme rychle domů!“ zavelel nejstarší trpaslík. Ale ono se to lehko řekne, když vám led klouže pod nohama, když pořádně nevidíte na cestu a co chvíli narazíte do balvanu nebo zakopnete o suchou větev. Celí unavení a otlučení dorazili nakonec všichni zpátky ke známému potůčku. Jenom přehlédli prudký sráz na jeho břehu, a tak se rychle za sebou ozvalo do ranního ticha sedmkrát tlumené zadunění následované bolestným zakviknutím a zlověstným praskotem ledu.

Ale času do rozednění už zbývala jenom chvílička. A tak rychle zase vyskočili na nohy a spěchali vzhůru do bezpečí domova. Už se před nimi otevřel široký vchod do jejich jeskyně, zavanul odtud chlad a vysoko nad jejich hlavami byla opět známá skalní klenba. Přesně v tu chvíli si první sluneční paprsek našel skulinu v mracích a pozlatil šedobílá skaliska vysoko nad údolím. A v ústí jeskyně stálo namísto sedmi trpaslíků jenom sedm malých popraskaných a otlučených ledových krápníčků.

A aby toho všeho nebylo dost, přes den přišla obleva a teprve vpozdvečer začal hojivý mráz zahlazovat na zbytcích krápníků stopy po prožitém utrpení. Až se v noci naši nešťastníci probudili, pomalu se dobelhali do hloubi jeskyně a konečně se setkali s ostatními. Rodiče už je pomalu oplakali a na první pohled je po návratu ani nepoznali. Nejen proto, že byli celí potlučení, ale hlavně proto, že byli o dobrou polovinu menší. A všichni pak svatosvatě slibovali, že už víckrát nic takového neprovedou.

II.

Jaro bylo toho roku přívětivé, vody v jeskyni bylo stále dost a našich sedm ledových trpaslíčků rychle rostlo, až byli skoro tak velcí, jako předtím. Rány se jim zahojily a na prožité dobrodružství pomalu zapomínali. Příliš daleko od jeskyně se už ale neodvážili.

A zatímco v jeskyni i na dně údolí bylo stále zima, vysoko na vrcholku stráně rozpustilo slunce poslední zbytky sněhu a teplo společně s vodou svědčilo také naší cibulce. Z té pomalu vyrašily kořínky a uchytily ji pevně v zemi. Cestu vzhůru si zatím hledaly dva svěže zelené lístky. Nezastavily je ani uschlé habrové listy, které trpaslíci pečlivě položili na povrch hlíny a zatížili několika malými hrudkami. Z vody a slunce měly mladé lístky takovou sílu, že propíchny habrové listy a nadzvedly je do výše. Nakonec to vypadalo, jako by jim někdo navlékl kolem těla náramek z uschlého listí. Jenom květů se toho jara naše cibulka nedočkala, na to byla ještě příliš mladá a slabá.

III.

A čas plynul a utíkal pryč, jako voda v našem potoce. Než se rok s rokem sešel, přišlo další jaro. Ale předchozí zima byla příliš mírná, nenapadl žádný sníh, a i to jaro přišlo jaksí náhle a nečekaně, o dobrý měsíc dříve než obvykle. Nejen našim trpaslíkům v jeskyni, ale i stromům a květinám bylo příliš teplo a sužoval je nedostatek vláhy. Ledoví trpaslíci se stáhli do hloubi jeskyně, kde panoval příjemný chládek a kde alespoň občas ukápla ze stropu malá kapička vody. Ven z temné jeskyně už žádný z nich nechodil. Vlastně až na jednoho.

Ten nejmenší a také nejzvědavější trpaslíček, no přece ten, který před rokem našel naši cibulku, se čím dál tím více nudil. Jednou, když přišla trochu chladnější noc, si vzpomněl na podivnou věc, kterou ukryl se svými kamarády kdesi daleko za potokem. Nerozmýšlel se ani chvíli a vyrazil se hned podívat, tajně a sám, co se s ní mohlo stát. Když po namáhavé cestě dorazil k napůl zasypanému dolíku, zůstal překvapeně stát.

Ze země před ním vyrůstalo několik malých, pokroucených lístků, zesláblých z nedostatku vláhy. Trpaslička s hrůzou napadlo, že jeho tajemnou hračku zajala přes zimu nějaká zlá zelená příšera. Také si pomyslel, že by se ji mohl pokusit vyhrabat a vysvobodit; na to byl ale příliš zesláblý. A tak tam jenom stál a díval se. Ani si přitom nevšiml, že ho malý kousek roztál a nepatrný pramínek vody stekl nejprve na dno dolíku, tam vsákl do země, a nakonec svlažil žíznivé kořínky.

Náš malý zvědavý trpaslíček se pak na ten zázrak chodil dívat noc co noc. Viděl přitom, jak se zelené pokroucené lístky pomalu narovnávají, rostou a sílí. A pokaždé, když se zdržel o chvíli déle, tam po něm zůstala nepatrná loužička vody. Dost malá na to, aby si jí vůbec všiml, ale dost velká na to, aby udržela cibulku při životě. Mamince se sice zdálo, že nějak moc rychle hubne, ale přičítala to velkému teplu a suchu; vždyť ani ostatní trpaslíci na tom nebyli o mnoho lépe.

A tak trpaslíček viděl, jak se na povrchu země nad cibulkou objevilo malé bílé poupátko, jak pod ním pomalu vyrůstá vysoká zelená stopka a ono se na ní za nočního vánku lehce pohupuje zavěšeno kousek pod jejím vrcholkem.

Ale bylo tepleji a tepleji, led na hladině potoka začal tát, a bylo stále obtížnější dostat se na druhý břeh a vyšplhat známou pěšinkou vzhůru. Jedné noci se ledový trpaslíček znovu obdivoval neznámé krásce. Byl ale už tak malátný a zesláblý, že si vůbec nevšimnul blížícího se rána. A když se první ranní paprsek dotkl bílého poupěte, to se konečně rozevřelo a rozkvetlo do plné krásy. A tak byla rozkvetlá sněženka tím posledním, co malý trpaslíček na tomto světě spatřil. Vzápětí z něj byl už jen nepatrný ledový krápníček, a i ten po několika hodinách roztál na prudkém jarním slunci...

IV.

Když dnes půjdete v Moravském krasu údolím Říčky, můžete se vyšplhat kousek po jeho úbočí až k jeskyni Pekárna. Ledoví trpaslíci už tam dávno nežijí, prý se odstěhovali do chladnějších krajin daleko za polární kruh. Ale občas sem během zimy zavítají na návštěvu. To pak můžete v ústí rozlehlé jeskyně spatřit třpytivé ledové krápníky vyrůstající z jeskynního dna. A na okolních stráních pak můžete každý rok na jaře obdivovat rozkvetlé sněženky.